

Népek reménysége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 59; 60:1-2; 61

„Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez” (Ézs 60:3, RÚF).

„Krisztus iskolájában kell tanuljunk! Egyedül csak az Ő igazságossága tehet alkalmassá a kegyelem szövetségének áldásaira. Már régen vágyunk rá, hogy részesüljünk ezekből az áldásokból, és igyekeztünk is elnyerni azokat. Ám nem sikerült, mert dédelgetjük a gondolatot, hogy valamivel méltóvá tehetjük magunkat azokra. Nem fordítottuk el a tekintetünket önmagunkról, abban a hitben, hogy Jézus az élő Üdvözítő. Nem szabad azt gondolnunk, hogy a saját érdemeink váltanak meg minket! Krisztus irgalma az üdvösségünk egyetlen reménysége. Az Úr megígérte a prófétáján keresztül: »Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani« (Ézs 55:7, RÚF). A hit kérdésében a pusztá ígéletben kell hinnünk, ne az érzéseinkre hallgassunk! Ha teljes mértékben megbízunk Istenben, ha kizárólag Jézus érdemeire hagyatkozunk, a Megváltóra, aki megbocsátja a bűneinket, akkor minden segítséget megkapunk, amire csak vágyunk” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 36. o.)!

Ezen a héten Ézsaiás próféta írásából még többet megtudhatunk erről a nagyszerű igazságról.

A BŰN HATÁSAI (ÉZSAIÁS 59)

Ézs 58:3 versében a következőt kérdezi Istentől a nép: „*Mért böjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod?*”

Ezzel szemben Ézs 59:1 versében a próféta mások kérdésére felel: „*Íme, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna*”. Isten képes megmenteni minket, és meg is hallgat, de ha nem tenné, annak valami oka van.

Olvassuk el Ézs 59:2 versét! Milyen választ kapunk itt Ézs 59:1 kérdésére?

Isten úgy döntött, hogy „nem hallgatja meg” népét, nem mintha nem akarná, hanem mert „*a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől*” (Ézs 59:2). A Bibliában ez az egyik legeggyértelműbb kijelentés arról, hogyan hat a bűn Isten és az emberek kapcsolatára. Ézsaiás az 59. fejezet hátralevő részében ezt a gondolatot fejti ki. Ezt láthatjuk az emberi történelem egészében: a bűn tönkretelheti az Úrral való kapcsolatunkat, az örök veszтүnket okozva. Nem azért, mintha eltávolítaná tőlünk Istent, hanem azért, mert minket fordít el tőle.

Olvassuk el 1Móz 3:8 versét! Hogyan szemlélteti ez a példa a fenti bekezdésben foglalt elvet?

A bűn elsősorban Isten elutasítását és a tőle való elfordulást jelenti. Tulajdonképpen öngerjesztő hatással bír, mert nemcsak elfordulunk Istentől, ha vétkezünk, hanem annak a lépésnek a *következtében* a bűnös még inkább távolodik az Úrtól. A bűn választ el bennünket Istentől, nem mintha Ő nem menne a bűnös után (a Biblia tulajdonképpen másról sem szól, csak arról, hogy Isten a bűnösök után megy), hanem a bűn miatt mi utasítjuk el a közeledését. Ezért olyan fontos, hogy ne tűrjünk meg bűnt az életünkben!

Mennyire valóságos a szakadék, ami a bűn miatt tátong Isten és ember között? Hogyan tapasztaltuk már ezt? Mi lehet az egyetlen megoldás erre a problémára?

KI NYER BŰNBOCSÁNATOT (ÉZS 59:15-21)?

Ézsaiás próféta könyve 59. fejezete megdöbbentő képet fest a bűn problémájáról. Szerencsénkre a Biblia emellett a megváltás reménységét is feltárja. Kezdsésként az az első kérdés, hogy hányan követtek már el bűnt közülünk? A Biblia egyhangú állítása: mindannyian. Így az üdvösségnek nem a bűntelenségen, hanem a megbocsátáson kell alapulnia (Jer 31:34)! Pál egyetért ezzel. Mindannyian követtünk el bűnt (Róm 3:9-20, 23), így ezen az alapon nem különböztethetünk meg senkit sem (Róm 3:22). Csak akkor nyilváníthatja igaznak az ítélet a megigazultakat, ha hittel elfogadják Isten igazságának ajándékát, Krisztus áldozata által.

Olvassuk el Róm 3:21-24 szakaszát! Mit mondanak ezek a versek az üdvösségről? Milyen reményt kínálnak az ítéletre nézve?

A legtöbben azt gondolják, hogy az ítéletben ez a kérdés: ki követett el bűnt? Csakhogy nem ezt a kérdést kell feltennünk, hiszen mindenki vétkezett. Ezért inkább a következőt kérdezzük: ki nyer bűnbocsánatot? Isten igaz módon jár el, amikor „*igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz*” (Róm 3:26, RÚF). Az ítélet során az a döntő kérdés, hogy ki kapott és kap továbbra is bűnbocsánatot a Jézusba vetett hit által? Valóban a tetteink alapján lesz az ítélet, de nem abban az értelemben, hogy a saját cselekedeteink mentenének meg minket. Ha így lenne, akkor hiábavaló volna a hit (Róm 4:14). A tetteink inkább azt mutatják meg, hogy valóban üdvösségre jutottunk-e (Jak 2:18).

Miért nem vagyunk képesek megváltani önmagunkat a tetteinkkel sem most, sem az ítélet során (lásd Róm 3:20, 23)?

Túl késő van már ahhoz, hogy a jó cselekedetek, avagy a törvény betartása megválthatna bárkit is. A bűnös világban nem az a törvény szerepe, hogy üdvözítsen, hanem a bűnre kell rámutatnia. „...*a szeretet által munkálkodó hit*” (Gal 5:6) mutatja meg, hogy az embernek van-e élő hite Jézusban (lásd még Jak 2:26). Ezzel a szeretettel pedig Isten Lelke tölti el a szívünket (Róm 5:5). A cselekedetek az üdvözítő hit külső, emberi megnyilvánulásai. Ennek értelmében a valódi keresztényi élet során azzal fejezzük ki a hitünket, ha naponként az Úrnak szenteljünk magunkat, és ez a törvény iránti engedelmisséggel mutatkozik meg. Isten az ítéletben a hit bizonyítékaként használja fel a tetteket, mert más nem képes úgy olvasni a hit gondolataiban, mint Ő. A megtértek esetében viszont az ítéletnél csak a megtérés utáni cselekedetek jönnek számításba, amikor Krisztus és a Szentlélek jelenléte tölti be az életüket. A Bárány vére addigra már elmosta a megtérés előtti életük bűneit (lásd Róma 6. fejezet).

EGYETEMES FELSZÓLÍTÁS (ÉZS 60:1-2)

Miről szól Ézs 60:1-2 szakasza? Mit látunk itt, ami az egész Bibliában előbukkan? Milyen reményt kínál ezáltal Isten?

Ézs 60:1-2 részében azt látjuk, hogy a fogság után Isten megszabadítja a népet. Ezt azzal a képpel fejezi ki, hogy fényt hoz elő a sötétségből, illetve előre mutat a Krisztusban található üdvösség végső beteljesedésére.

Kinek a világosságához jönnek a nemzetek és a királyok Ézs 60:3 versében?

Az itt használt héber szó nőnemű alakja egyes számban jelenik meg (lásd még Ézs 60:1-2). „Siont” nőként jeleníti meg a szakasz, amint az előző fejezet vége is (Ézs 59:20). Tehát a sötétbe borult földről az emberek Sionhoz fognak térni. Isten dicsőségének fénye vonzza majd őket, ami a hegy fölé emelkedik (Ézs 60:2). „Isten arra szólítja Siont, hogy lépjen be a világosságba, amit neki ad, majd pedig figyelje meg, mennyi nép gyülekezik a fény köré és cselekedjen” (J. Alec Motyer: *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*. 494. o.). Figyeljünk fel arra, hogy bár Sion Jeruzsálemnek felel meg, inkább az emberekre terelődik a hangsúly, nem pedig a város tényleges helyére! *Ézsaiás próféta könyvének* 60. fejezete tovább fejtegeti az első három versben bemutatott témát: A világ népeit vonzza Jeruzsálem, amely Isten dicső jelenléte miatt áldott.

Mennyiben hasonlít ez a prófécia ahhoz a szövetségi ígérethez, amit Isten Ábrahámnak adott (1Móz 12:2-3)? Nem ugyanazt mondja mindkettő?

Istennek egyetemes szándéka volt Ábrahámmal és a leszármazottaival, amikor kiválasztotta őket: Ábrahámon keresztül áldja meg a világ összes családját (1Móz 12:3; 18:18; 22:18). Így ennek a szövetségnek az volt a célja, hogy Ábrahám által kössön az egész emberiséggel szövetséget. Ő és a leszármazottai lesznek azok a csatornák, amelyeken át Isten kinyilatkoztatásokat küld a világnak. Ézsaiás igyekezett visszaterelni a népet ősi, egyetemes kiterjedésű céljához. Az igaz Isten képviselőiként nemcsak önmagukért, hanem az egész világért felelősek voltak. Tárt karokkal kellett volna fogadniuk az Istent kereső idegeneket (lásd még Ézs 56:3-8), hiszen a templomát „*imádság házának fogják majd nevezni, minden nép számára*” (Ézs 56:7, RÚF)!

Ennek fényében hogyan értelmezzük a Hetednap Adventista Egyház szerepét, vagy konkrétabban a saját szerepünket ebben az egyházban?

„AZ ÚR JÓKEDVÉNEK” ESZTENDEJE (ÉZS 61:2)

Ki beszél Ézs 61:1 versében?

Isten Lelke a felkent személyen van, ami azt jelenti, hogy ő egy messiás vagy a Messiás. Feladatáról így szól: „*a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy beköszömm a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást*” (Ézs 61:1). Hogy hangzik ez? Vessük össze ezt a részt Ézs 42:1-7 szakaszával, amely igencsak hasonló módon jellemzi Isten Szolgáját! Ézs 61:2 verse „*az Úr jókedvének*” esztendejéről beszél. A Dávid házából származó Királyként és Szabadítóként felkent Messiás az isteni öröm évét hirdeti, amikor szabadon engedi az embereket. Vessük ezt össze 3Móz 25:10 versével, ahol Isten megparancsolja az izraelitáknak, hogy hirdessenek szabadságot az ötvenedik évben, ami szent: „*Legyen az nektek örömnép: hadd jusson hozzá újra mindenki a birtokához, és hadd térjen vissza mindenki a nemzetségéhez*” (RÚF). Ez azt jelenti, hogy visszanyerik a földjüket és a szabadságukat, akik rákényszerültek, hogy eladják a családjuk földjét, vagy akiknek szolgáskorba kellett lépni, ha túl akarták élni a nehéz időket (3Móz 25:25-55). Az engesztelés napjának kürtzavával kezdődött az örömnép éve (3Móz 25:9). *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetével kapcsolatban már említettük ezt az igeszakaszt. Ézs 61:2 versében „*az Úr jókedvének*” esztendeje az örömnép éve, de ez nem csupán *Mózes harmadik könyve* 25. fejezetének megtartását jelenti. Ezt az évet a Messiás, a Király jelenti be, amikor megmutatja magát a felszabadítás és a helyreállítás szolgálatával. Van itt némi hasonlóság egyes ókori mezopotámiai uralkodókkal, akik úgy mutattak példát a jótékonyásra, hogy uralkodásuk első éveiben elengedték a tartozásokat. A Messiás szolgálata messze túlmutat *Mózes harmadik könyve* 25. fejezetén. Nemcsak szabadulást hirdet a foglyoknak, hanem be is köti a megtört szívűeket, megvigasztalja a gyászolókat és helyreállítja őket (Ézs 61:1-11). Az „*Úr jókedvének*” esztendeje mellett „*Istenünk bosszúállásának napját*” is bejelenti (Ézs 61:2, RÚF).

Mikor teljesedett be Ézsaiás próféciája (Lk 4:16-21)? Hogyan tett eleget ennek Jézus a szolgálata során? Tegyük fel önmagunknak a következő fontos kérdést is! Bűnös emberként Jézust kell képviselnünk a világban. Mi mindent tesz a Messiás Ézs 61:1-3 része szerint, amit nekünk is cselekednünk kell? Hogyan valósíthatjuk meg mindezt a gyakorlatban?

ISTENÜNK BOSSZÚÁLLÁSÁNAK NAPJA (ÉZS 61:2)

Ézsaiás próféta könyve 61. fejezete szerint miért hirdeti a Messiás a jó hírek között Isten bosszúállásának napját? Mikor teljesedik ez a prófécia?

Amikor Názáretben járt Jézus, a Messiás, egészen addig a részig olvasta fel Ézsaiás 61. fejezetét, hogy „hirdessem az Úr jókedvének esztendejét” (Ézs 61:2; Lk 4:19). Majd megállt és azt mondta: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra” (Lk 4:21). Szándékosan nem olvasta fel ugyanannak a versnek a következő szavait: „Istenünk bosszúállásának napját” (Ézs 61:2). Jó hírt hozó, szabadulást és vigasztalást jelentő szolgálatával elkezdte ugyan kiszabadítani a foglyokat Sátán zsarnoki uralma alól, de a bosszúállás napja még nem érkezett el. Máté 24. fejezetében (vö. Márk 13. fejezetével és Lukács 21. fejezetével) megjövendölte a tanítványainak, hogy a jövőben jön majd az isteni ítélet. *Ézsaiás próféta könyve 61. fejezetében Isten bosszúállásának napja „az Úrnak nagy és rettenetes napja”* (Jóel 2:31; Mal 4:5). Akkor teljesedik be, amikor Krisztus visszajön megszabadítani a földet az igazságtalanságtól, legyőzve az ellenségeit és szabadon engedve népe elnyomott maradványait (Jelenések 19; vö. Dán 2:44-45). Krisztus már bejelentette „az Úr jókedvének esztendejét”, de az csak a második adventjekor teljesedik be.

Hogyan értelmezzük azt, hogy a szerető Isten bosszút is ígér? Vajon összefér ez a kettő? Vagy pedig a bosszú éppenséggel a szeretet megnyilvánulása? Ha igen, akkor hogyan? Magyarázzuk meg a válaszunkat!

Jézus azt mondta, hogy tartsuk oda a másik arcunkat is a bántalmazónak (Mt 5:39). Másutt azonban egyértelműen tanította, hogy majd végső igazságot fog szolgáltatni és büntetésre is lehet számítani (Mt 8:12). Pál szintén leírta, hogy „senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen” (1Thessz 5:15). Ugyanakkor azt is kijelentette, hogy amikor az Úr megjelenik az égben tűznek lángjában, „bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent” (2Thessz 1:8). Végtelen bölcsességében és kegyelmében egyedül az Úr képes egyszerre igazságot szolgáltatni és bosszút állni, teljes egészében igazságosan. Az emberi igazságszolgáltatás és bosszúállás emberi hibákkal, hiányosságokkal és következetlenségekkel társul. Isten igazságának azonban természetesen nincs ilyen korlátja.

A következő esetek közül melyikben akarnád inkább, hogy megbüntessék a gonosztett elkövetőjét? 1) Aki azt bántotta, akit nem szeretsz, vagy 2) aki annak ártott, akit szeretsz?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 336-339. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 188-194. o.

„Jézus úgy állt az emberek előtt, mint a Reá vonatkozó jövendölések élő értelmezése. Magyarázta a felolvasott igéket, beszélt a Messiásról, mint az elnyomottak, a foglyok szabadítójáról, a betegek gyógyítójáról, a vakok szemének megnyitójáról, arról, aki az igazság világosságát árasztja a világra. Megnyerő modora és szavainak csodálatos jelentősége olyan erővel ragadta meg hallgatóit, amelyet még sohasem éreztek. Az isteni befolyás hullámai minden akadályt elsöpörtek. Mózeshez hasonlóan ők is szemlélték a Láthatatlant. Amint a Szentlélek érintette szívüket, lelkes ámmennel válaszoltak, és dicsérték az Urat” (i. m. 189. o.).

„Közeleg Isten bosszúállásának, haragja teljességének a napja. Kicsoda maradhat meg eljövételének napján? Az emberek megkeményítették szívüket Isten Lelkével szemben, de haragjának nyilai majd azon is átmennek, amin a meggyőzés nyilai nem hatolhattak át. Az Úr nemsokára felkel, hogy foglalkozzon a bűnösökkel. Vajon a hamis pásztor megvédi aznap a törvényszegőket? Kapnak-e megbocsátást azok, akik az engedetlenség útján sodródtak a tömeggel? Vajon büntelennek számítana bárki, ha azt tette, amit a többség? Olyan kérdések ezek, amelyeken a nemtörődöm, közömbös embereknek el kell gondolkozni, illetve döntést kell hozniuk azokról” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 33. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Egy hetednapi adventista lelkész tapintatosan kifejtette: szolgálata során a kirekesztő gyülekezeti tagok jelentik számára a legnagyobb gondot, akik nem akarják, hogy mások is csatlakozzanak hozzájuk. Hogyan vihetik el a „keresztények” az egész világra a szeretet, a reménység és Krisztus országának jó hírét, hogy mások is üdvözülhessenek, mielőtt eljön a vég (Mt 24:14), ha azokat sem hajlandóak elfogadni, akik erőfeszítéseket téve belépnek a gyülekezetükbe?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten úgy tisztítja meg az igazságtalan társadalmat, hogy eltávolítja a lázadókat és helyreállítja a maradékot, akik elfordulnak a bűneiktől, amelyek elválasztották őket tőle. Az Úr jelenléte áldásainak köszönhetően más nemzetekből is Isten népéhez térnek az emberek, hogy ők is élvezhessék Isten jókedvének idejét, amit a Messiás hirdet és hoz el.

ÖLBÉY IRÉN: MINDENNAP

Bármennyi gonddal birkózol naponta,
szakíts magadnak néhány tűnő percet,
hogy a lehúzó nyűgöktől feloldva
az adott szépségeket szemlélhessed,
mert minden szépségben teremtő láz van,
Isten ujjának forró suhanása.
Így élj az idő örvénylő titkában,
szomjas lelked a végtelenbe tárva!